

ren nu er kommet ind paa denne prisværdige Bestræbelse at reducere Personalet, vil jeg henstille til ham at have Opmærksomheden henvendt paa de Toldembedsmænd, der findes langs vore Kyster, og som har været der fra gammel Tid, men nu intet som helst har at bestille. Var der ikke en Mulighed for ved Genforeningen med Sønderjylland at anbringe dem paa Pladser dernede, hvor de fik mere at gøre? Derved vilde man ogsaa handle i Overensstemmelse med Tendensen i dette Lovforslag, som jeg herved skal anbefale.

Finansministeren (Brandes): Jeg maa til det sidste Spørgsmaal, som det ærede Medlem fremdrog, sige, at de Toldopsynsmænd, som fører Toldopsyn langs med Kysterne, ikke er øvede Toldbetjente og kongelige Embedsmænd, saaledes som det øvrige Toldpersonale, men at de for et Honorar udøver denne Gerning, som til Tider maaske er meget ringe, men som man vist ikke helt kan undvære. Man kan i hvert Fald ikke bruge disse Toldopsynsmænd til at forrette den Toldtjeneste, som skal foregaa i Sønderjylland.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg vil gerne tro, at den højtærede Finansminister har Ret i, at disse Folk ikke er øvede. Hvorledes skulde de være det, naar de i hele deres Embedstid ikke har haft noget som helst at bestille. Der er imidlertid her ikke alene Tale om honorarlønnede Folk, men ogsaa om Toldembedsmænd. Jeg kan f. Eks. nævne den Toldembedsmand, der er ansat i Løkken; det er en Plads, hvor der tidligere var stærk Skibsfart paa Norge, men hvor der nu i en Menneskealder ikke er landet et eneste Skib, han kan altsaa udmærket godt undværes.

Finansministeren (Brandes): Jeg kan naturligvis ikke i dette Øjeblik udtale mig om, hvad en enkelt Toldembedsmand har at bestille paa et enkelt Sted i Landet, men det er dog muligt, at hvis denne Mand blev fjernet, vilde der finde Smuglerier Sted paa denne Kyst, som hans blotte Nærværelse forhindrer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Sparekasser.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa den følgende paa Dagsordenen opførte Sag kunne omtales.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2217).

Sagen sattes til Forhandling.

Handelsministeren (Hage): Efter den højtærede Formands Anvisning skal jeg tillade mig at omtale begge Lovforslag under eet. Det er gamle Kendinge. Gennem en Række af Aar har der været forelagt Rigsdagen Lovforslag navnlig om Sparekasser. De har været forelagte til Behandling vekselvis i de to Ting, uden at det hidtil er lykkedes at opnaa Enighed mellem Tingene. Jeg har ment at burde genoptage disse Emner til Behandling og har gennemarbejdet de tidligere Lovforslag for derefter at fremsætte dem i en noget modificeret Skikkelse, medens dog deres tidligere Indhold i alt væsentligt er blevet bevaret. Jeg skal kortelig omtale Hovedpunkterne i de to Lovforslag, saaledes som de nu foreligger efter at være blevet noget ændret i Landstinget.

Et væsentligt Formaål for Forsøgene paa at lovgive paa dette Omraade har været det at trække Linierne for, hvad der skal betragtes som en Banks og hvad som en Sparekasses Virksomhed, noget skarpere op, end det hidtil er sket i Praksis. Meget skarp er den her trukne Skillelinie dog ikke, og hvis man yderligere paa et eller andet Punkt vilde udviske eller afsvække de Skelnemærker, der er opstillede, vil der blive overmaade lidet tilbage. Sparekassernes Opgave maa i første Række være den at søge at anbringe de Midler, der betros dem, paa den mest betryggende Maade, medens Bankernes Opgave er under forskellige Former at tjene Erhvervs livet, hvorfor en Bank kan være nødsaget til at paatage sig Risiko og inklade sig paa Foretagender, som maa siges at ligge udenfor en Sparekasses naturlige Omraade.

Historisk set er Forholdet det, at Sparekasserne her i Landet, i hvert Fald til at begynde med, mange Steder drev egentlig Bankvirksomhed ved Siden af deres Sparekassevirksomhed. Sparekasseloven af 1880 har allerede til en vis Grad begrænset